

ПРЕДСЕДАТЕЛ

Ур. № 102. 01-25 20.12.91 г.
Г-н Манов

ДО
Г-Н АСЕН МАНОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД

Уважаеми господин Манов,

Във връзка с ратификацията на Факултативния протокол към Международния пакт за граждански и политически права, бих искал да изложа пред Вас следното:

1. Законопроектът за ратифициране е постъпил в Народното събрание на 6 декември 1991 г., петък.

Същият е изпратен на Конституционния съд в понеделник, 9 декември 1991 г., за да може съдът да упражни контролните си правомощия, произтичащи от чл.149, ал.1, т.4 от Конституцията.

2. На 10 декември 1991 г., при тържественото отбелязване на годишнината от приемането на Всеобщата декларация за правата на човека по време на пленарното заседание в Народното събрание постъпва предложение за включване в дневния ред на Законопроекта за ратифициране. Предложението е подкрепено с голямо мнозинство; отбелязана е неговата изключителна актуалност.

На същото заседание Законопроектът е гласуван на две четения. Гласуваният текст е подготвен за публикуване, но още не е изпратен на Президента на Републиката. Следователно налице е гласуван Закон за ратифициране, който не е обнародван и не е влязъл в сила, т.е. няма налице ратификация.

3. Нито Конституцията, нито Законът за Конституционния съд предвиждат ред и процедура, по която Конституционният съд да упражни своите контролни правомощия относно съответствие на международни договори с Конституцията; не се предвижда и срок, в който съдът трябва да се произнесе.

При това положение следва да се търсят решения по аналогия със закона и с правото. А тези решения са в следната посока:

3.1. Контролът от страна на Конституционния съд, предвиден в чл.149, ал.1, т.4 от Конституцията, по своето естество е **предварителен**, тъй като той се упражнява преди влизането на ратификацията в сила. Съгласно конституционната теория и практика, предварителният контрол за конституционност (там, където го има - Франция, Унгария и др.) се осъществява след гласуването на закона от парламента, но преди влизането на същия закон в сила.

От горното принципно конституционно правило при отсъствието на позитивна правна уредба у нас, следва че от момента на получаването на законопроекта за ратификация (в нашия случай 9 декември 1991 г.) Конституционният съд е в правомощието си да се произнесе относно съответствието на международния договор с Конституцията и с това да упражни предвидената си контролна компетенция преди самата ратификация; а ратификация все още няма, тъй като ратифициращият закон не е влязъл в сила.

3.2. Въпреки че срокът, в който Конституционният съд следва да се произнесе не е определен, този срок е ограничен на практика от срока, предвиден в чл.88, ал.3 от Конституцията - приетите от парламента актове се обнародват в "Държавен вестник" не по-късно от 15 дни след приемането им. В така предвидения 15-дневен срок законът следва да се изпрати на Президента на Републиката; в този срок Президентът може да санкционира закона и да го върне за повторно разглеждане; обнародването в "Държавен вестник" се нуждае най-малко от 2-3 дни време, за да се подготви отпечатването.

Предвид времето, което Конституционният съд е имал, за да се произнесе по ратификацията на международния договор

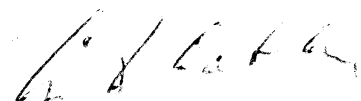
- 3 -

и при конкретните обстоятелства не е направил това, предвид факта, че 15-дневният срок за обнародване изтича на 25.XII. и единствената възможност за "Държавен вестник" е датата 24.XII.1991 г., Народното събрание ще изпрати закона за обнародване.

Случаят около тази ратификация свидетелствува за остра и наложителна необходимост от ясна и подробна правна уредба както на тази конкретна компетенция на Конституционния съд, така и на други, нерегламентирани въпроси от неговата дейност.

София, 18.XII.1991 г.

С уважение:

СТЕФАН САВОВ

председател на Народното събрание